

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Foloasele dezarmării

Intrunindu-se la Roma în zilele de 23 și 24 ianuarie 1960, Prezidiul Consiliului Mondial al Păcii, după ce a chibzuit îndelung și cu mare băgare de seamă asupra situației internaționale, a ajuns la concluzia foarte îmbucurătoare: „In prezent a apărut posibilitatea reală de a înlătura pericolul atomic” și „opinia publică poate transforma anul 1960 în anul primilor pași pe calea spre dezarmare controlată”.

Dar Prezidiul Consiliului Mondial al Păcii nu se mulțumește numai cu arătarea frumoaselor nădejdi ce ne surîd tuturor în acest an, ci arată și ce avem de făcut, pentru ca aceste frumoase nădejdi să prindă întruchipare: „în prezent în fața mișcării mondiale a partizanilor păcii stă sarcina de cea mai mare importanță de a atrage un număr cât mai mare de oameni la lupta pentru dezarmare și de a organiza cea mai mare campanie cu caracter mondial pentru asigurarea succesului conferinței la nivel înalt”.

Dîndu-mi seama că atît preoții cît și credincioșii pe care îi păstoresc, au îndatorirea morală de a sprijini și ei această acțiune, m-am hotărît să aștern aici cîteva rînduri despre trebuința și folosul dezarmării, care este cea mai mare poruncă a ceasului de față, pentru a cărui împlinire nici o osteneală și nici o jertfă omenească nu este prea mare.

Dezarmarea este o problemă vitală, pentru că de felul rezolvării ei atîrnă însăși viața, propășirea și fericirea omenirii întregi. Drumul spre pace poate fi asigurat numai prin dezarmare. Dezarmarea este singura cale spre consolidarea păcii și spre asigurarea prieteniei și colaborării între popoare. Judecata sănătoasă și limpede, voința cinstită și hotărîtă de a așeza o pace dreaptă și trainică în întreaga lume, dorul după o viață senină și lipsită de visul urît al războiului, toate ne arată că **dezarmarea este problema cea mai arzătoare a vremii noastre.**

Dovadă despre aceasta este și faptul că toate propunerile și demersurile făcute de către Uniunea Sovietică, au un răsunet adînc și puternic în sufletul tuturor oamenilor cinstiți din lumea întreagă. Ceea ce însemnează, că popoarele își dau din ce în ce mai mult seama, că în actualele condiții mai mult ca oricînd, dezarmarea are o însemnătate de viață și moarte pentru viitorul lor.

Dar ceea ce este și mai promițător, este faptul că propunerile limpezi și generoase ale Uniunii Sovietice nu umplu sufletul popoarelor numai de bucurie și nădejde, ci în același timp trezesc în acest suflet și conștiința vie și puternică a răspunderii celei mari pe care o au față de dezarmare.

Numai dezarmarea ne poate duce spre împlinirea dorinței fierbinți a popoarelor de a vedea cît mai repede triumful voinței mondiale de pace asupra năzuințelor unui grup de războinici de a menține în lume războiul rece și de a pregăti cel mai ucigaș armament care a fost născocit pînă în zilele noastre.

Rezolvarea problemei dezarmării ar duce fără îndoială la așezarea în viața popoarelor a unui suflu nou: de încredere între state, de legături descătuse de apăsarea grea a unei „păci armate”. Omenirea ar fi întoarsă de pe povîrnișul care duce la dezlănțuirea unui război cu folosirea armei atomice și a armei rachete, care ar cuprinde aproape fulgerător întregul glob pămîntesc și ar pune în primejdie viața întregii omeniri.

Înlăturarea înarmărilor atît de costisitoare, care irosesc în prezent de 25 de ori mai multe izvoare ale puterilor omenirii decît acum 50 de ani în urmă, ar deschide calea unei propășiri nebănuite de frumoase a lumii. Nu numai întregii omeniri, ci mai ales țărilor dezvoltate slab, dezarmarea le-ar deschide calea unei propășiri rapide și a unei vieți despovărate de atîtea lipsuri și greutate.

Spre a ne încredința despre acest lucru, este de ajuns să știm, că un bombardier greu costă cît 80 de km de șosea betonată; că dintr-un submarin „Polaris” s-ar putea construi 233 de spitale; că dintr-o singură bombă H teleghidată ar putea răsări un oraș întreg, cu zgîrie nori, parcuri, palate de cultură, poduri și monumente. Acum cîteva luni, un deputat englez a dezvăluit că dezarmarea ar face disponibile pentru Anglia un miliard șase sute milioane de lire sterline. Nu mai puțin grăitor este faptul, că un simplu proiectil tactic antiaerian de interceptare cu capsulă atomică costă 250.000 de dolari.

Să ne întrebăm acum: cîte ieșiri ale oamenilor de știință în diferite părți ale globului pămîntesc și mai ales la poli, cîte cercetări pentru găsirea leacurilor împo-

triva unor boli necruțătoare care seceră atîtea vieți, cîte spitale, cîte case de tipărit cărți folositoare omului, cîte teatre, cîte muzee, cîte drumuri și cîte alte asemenea îmbunătățiri ale condițiilor vieții omenesti, s-ar putea înfăptui cu asemenea sume ca în povești?

Dar să ne mai întrebăm: în cîți dolari sau lire sterline poate fi socotită — dacă s-ar putea socoti în bani, liniștea omenirii și propășirea ei în cele ale sufletului? Somnul copiilor noștri și împăcarea noastră că le surîde un viitor fericit și nu vor fi sortiți să fie victimele fără rost ale unei noi pustiiri prin război? Aplecarea savanților spre cărți și truda lor în laboratoare? Lucrul tihnit și cu roade cît mai bogate al muncitorului din uzină și al țaranului pe ogoare?

Dezarmarea deschide omenirii perspectiva luminoasă și măreață a unei ere pașnice: „etapa păcii fără războaie”. Căci are dreptate deplină dl. Hrușciov, cînd spune: „Dezarmarea generală și totală ar deschide o etapă nouă în dezvoltarea societății omenesti, — etapa păcii fără războaie. Ea ar însemna de asemenea un avînt uriaș al bunăstării tuturor popoarelor”.

Visul fierbinte și de veacuri al omenirii: pacea aducătoare a unei ere de aur în viața și propășirea ei, nu poate fi socotit în bombardiere, crucișetore și submarine. Nu se poate socoti vrednicia omenirii după iscusința și meșteșugul de a născoci și făuri unelte ucigătoare, care sînt în stare să seceră cu sălbătăcie cît mai multe vieți omenesti!... Atunci cine va putea opri omenirea să prefacă în viață visul atît de frumos și de străvechi al unei păci înțelepte și trainice?

Avem nădejdea tare că toate strădaniile sincere și cinstitute — dar și hotărîte — pentru dezarmare vor duce la împlinirea voinței de pace deplină a tuturor popoarelor. Da, omenirea va fi despovărată de apăsarea atît de grea a fricii de război. Și mulțumirea sufletească, că acest mare vis se poate realiza și prin ostenele noastre, trebuie să ne dea avînt spre o lucrare neîntreruptă și plină de convingere în această direcție. Toți oamenii ar trebui să sape adînc în conștiințele lor trebuința de neînlăturat și foloasele dezarmării și să le repete tuturor care nu le cunosc!

C. Sîrbu

Pentru pace

Pacea este problema centrală a zilelor noastre. Nici când războiul n-a fost așa de urgisit și nici apărarea păcii n-a mobilizat atâtea sute de milioane de oameni ca azi. Și pe bună dreptate. Dacă războiul a însemnat totdeauna chin și durere pentru mulțimile care l-au purtat dar care nu l-au dorit, astăzi el ar însemna o adevărată catastrofă. Iată de pildă la Hiroșima, unde a fost aruncată prima bombă atomică, au murit 78.150 oameni, au fost gravi răniți 36.425 și au dispărut 13.983, iar la Nagasaki, au murit 73.884 de persoane, 76.796 au fost rănite și aproape 8000 dispărute. La aceasta se mai adaugă imense pagube materiale și culturale, o mare suprafață de pământ distrusă și multă durere morală și fizică pentru cei care mai zac încă bolnavi din cauza radiațiilor atomice și din cauza cărora mai mor cu zecile și astăzi. Dacă au putut să facă atîta rău aceste două bombe, știm că cu mult mai mari vor fi relele aduse de bombele cu hidrogen, care au o putere de distrugere de o mie ori mai mare decît bombele de la Nagasaki și Hiroșima aruncate acum 15 ani în Japonia.

Fiind alături de lupta popoarelor pentru pace, Biserica Ortodoxă a sprijinit și sprijină fără rezervă orice acțiune, de ori unde ar veni ea, menită să înlătore primejdia de război și să gătească calea instaurării unei păci drepte și trainice în lume. Apeluri și îndemnuri în acest sens avem nenumărate și despre ele s-a scris la timpul convenit.

Exemplu grăitor în această privință avem, de curînd, Apelul Sfîntului Sinod Permanent al Bisericii Ortodoxe Ruse în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Alexei al Moscovei și a toată Rusia din 28 noiembrie 1959, către Intîistătătorii Bisericilor Ortodoxe Autocefale, în care se arată poziția de fermă sprijinire a propunerilor Guvernului Sovietic cu privire la dezarmarea generală și totală și în care se îndeamnă ca și celelalte Biserici ortodoxe să facă la fel. Iată cuprinsul acestui Apel:

„Din toată inima salutîndu-vă, Prea înțelepți în Domnul Intîistătătorii ai Sfințelor Dumnezeiești Biserici, Noi, Alexei, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii, împreună cu Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, ne îndreptăm către Prea Fericirea Voastră cu această chemare, prin care intenționăm să arătăm poziția noastră hotărîtă față de propunerea Guvernului Sovietic cu privire la dezarmarea generală și totală.

Nu vom exagera afirmînd, că această propunere constituie cel mai însemnat eveniment din zilele noastre, spre care s-a îndreptat atenția tuturor popoarelor însetate și dornice de a scăpa de primejdia și frica războiului. De această propunere involuntar se leagă toate nădejile și rugăciunile noastre creștinești: „Pentru pacea a toată lumea”.

De aceea, nouă, slujitorilor Bisericii, „binevoitori ai păcii prin Iisus Hristos” (Fapt. Ap. 10, 36), se cuvine să rostim cuvîntul nostru răspicat și tare în apărarea și întărirea nădejzii, aprinsă în inimile oamenilor prin posibilitatea dezarmării generale și totale.

Noi, creștinii ortodocși ai Uniunii Sovietice, ne însușim această propunere a Guvernului nostru, socotind-o ca cea mai

Pace și dragoste

Pacea și dragostea sînt virtuțile de mare valoare, ale religiei creștine; și ar fi de dorit, ca ele să se oglindească și chiar să strălucească în viața creștinilor cea de toate zilele, din ce în ce mai mult.

Pacea universală să aducă în toată lumea o viață liniștită și fericită. Cei dintîi fericiți, care au primit vestea îmbucurătoare a nașterii Domnului Hristos, au fost păstorii cei simpli și fără răutate. Lor li s-a arătat Ingerul Domnului, care le-a zis: — „Eu vă vestesc o mare bucurie, care va fi pentru tot poporul. Vi s-a născut vouă în cetatea lui David, astăzi: un Sf. Mîntuitor, care-i Hristos Domnul” (Lc. 2, 9—10). Și după aceasta s-au arătat cete nenumărate de puteri îngerești, care li vesteau lumii și-L slăveau pe noul născut Impărat al Păcii cu imnul de proslăvire:

sinceră tendință de a scăpa omenirea de primejdia unui nou război. Noi socotim acest proiect ca cea mai înțeleaptă și dreaptă cale spre însănătoșirea și restabilirea adevărată a bunelor relații internaționale, relații veșnic învăluite în negura păgubitoare a concurenței înarmărilor.

Citind proiectul minunat al dezarmării totale, noi creștinii nu putem să nu ne aducem aminte de proorocia Vechiului Testament a Proorocului Isaia, unde prevestește că va veni vremea, cînd popoarele „vor preface săbiile lor în fiare de plug și lăncile lor în seceri” (Isaia 2, 4).

Nu se poate să nu împărtășim și gîndurile Arhiepiscopului de Canterbury, nu de mult exprimate, că „nici un creștin n-a putut să facă o propunere mai dreaptă și mai bună, decît aceea pe care a făcut-o la Adunarea generală a Națiunilor Unite N. S. Hrușciiov” în timpul istoricei sale vizite în Statele Unite ale Americii.

În această privință cuvîntul Bisericilor Ortodoxe, puternice prin unitatea și gîndirea spirituală, trebuie să accentueze, amintind lumii creștine, despre incompatibilitatea nimicirii oamenilor, care pe toți îi chiamă la înfrățire, dîndu-le puțință să devină fiii ai lui Dumnezeu. Cînd noi ne rugăm pentru pacea a toată lumea, prin aceasta nu numai că-l rugăm pe Dumnezeu să reverse Pacea Sa adîncă și stătătoare asupra întregii lumi, dar sîntem dator să și activăm cu toate puterile noastre proprii, dîndu-ne contribuția în marea operă de statornicire și întărire a păcii pe pămînt.

Temelie puternică a apelurilor noastre pentru pace să ne fie nouă porunca Domnului nostru Iisus Hristos, — dată pentru toate timpurile: „Fericiți sînt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Matei 5, 9).

Sinodul Permanent al Bisericii Ortodoxe Romîne, în ședința sa din 21 decembrie 1959, a luat act și și-a însușit pe deplin cuprinsul acestui Apel pentru dezarmarea generală și totală și a hotărît ca textul lui să fie trimis tuturor Eparhiilor din cuprinsul Patriarhiei Romîne pentru a fi adus la cunoștința preoților în prima conferință de orientare de pe anul 1960.

Să ne însușim dar cu toții conținutul acestui Apel și să-l facem să rodească pentru ca astfel să însemneze și el încă un pas înainte pentru pacea a toată lumea.

Gh. Papuc

— „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bună voire!” (Lc. 2, 14). De la această vestire divină, s-au scurs nouăsprezece veacuri și jumătate. Astăzi omenirea luptă pentru pace, peste tot pămîntul. Dar unele cercuri reacționare din țările capitaliste ce vor să cîștige de pe urma războaielor strigă: „Pace, pace!... și numai pace nu-i!” (Ier. 6, 16) căci ei se preface prieteni ai păcii, ca să ațîțe la război și să înmulțească armamentele! Încă n-au dispărut rănile a-dînci ale celui din urmă război mondial și pagubele incalculabile ale lui se mai simt pe alocurea. Și fabricanții de arme din țările capitaliste vor să fie tulburată pacea din nou și amenință cu un al treilea război mondial și acela atomic. Uneltirile lor se vor prăbuși, popoarele vor impune pacea.

Iisus Hristos ne-a îndemnat pe toți spre pace permanentă, zicînd: „Pace vă las vouă, pacea Mea vă dau vouă!” (Ioan 14, 27). Impăratul Păcii ne-a vestit libertatea, egalitatea și frăția pentru binele tuturor.

Această libertate, pentru toți oamenii de pe pămînt, ne-a vestit-o Hristos, prin cuvintele „cu adevărat liberi veți fi” (Ioan 8, 36); iar egalitatea între oameni ne-a adus-o și a înrădăcinat-o, în religia creștină, cînd zice sf. ap. Pavel, astfel: — „Nu-i nici iudeu, nici elin, nici tăiere împrejur și nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci toate și întru toți e Hristos” (Colos. 3, 2). Și frățietatea o predică creștinismul tuturor oamenilor, în numele aceluiasi Tată Cereșc; și ne cere să ne curățim sufletele, prin dragoste și să ascultăm de adevăr, iubindu-ne statornic, reciproc, cu inimă curată (1 Pet. 1, 22). Deci ia aminte dragă cetitorule, spre binele tău sufletesc și spre pacea și înfrățirea tuturor.

Pr. Baziliu Bassarabin-Verbița

O treaptă în septenal a fost urcată

— Noi gigantice furnale la Dnepropetrovsk și Jdanov, combinatul de înnobilare a minereurilor de la Krivoi-Rog, noua hidrocentrală din Kremenciug, mine noi în Karaganda și linii de cale ferată electrificate în Siberia — iată cîteva dintre marile obiective puse în funcțiune în primul an al septenalului.

— În primul an al septenalului au fost date în exploatare peste 1000 de noi întreprinderi mari.

— U.R.S.S. a depășit S.U.A. la extracția de cărbune și minereu de fier.

— În 1959, U.R.S.S. a produs 845.000 tone unt, adică 4 kg pe cap de locuitor. Aceasta depășește producția de unt pe cap de locuitor din S.U.A. unde în 1959 se vor produce cca 3,7 kg.

— Producînd în acest an 62 milioane tone lapte, U.R.S.S. a depășit cu peste 5 milioane tone producția de lapte din S.U.A.

— Pînă la sfîrșitul anului 1960, toți muncitorii și funcționarii din U.R.S.S. vor trece la ziua de muncă de 7, respectiv 6 ore. Va fi prima etapă în înfăptuirea zilei și săptămîinii de lucru celei mai reduse din lume.

— La Krasnoiarsk, în Siberia, se construiește cea mai mare hidrocentrală de pe glob. Ea va avea o putere de 5 milioane kW, adică dublul puterii tuturor celor 31 de hidrocentrale din valea rîului Tennessee (S.U.A.).

Infiera

A lua un copil de suflet însemnează a înfia. Cel care este luat de suflet se numește înfiat iar cel care înfiază se numește înfiator.

Infiera este reglementată de codul familiei în articolele 66—88.

Din punct de vedere juridic prin înfiere se înțelege actul juridic care creiază, între înfiat și înfiator, anumite raporturi civile cărora legea le acordă efecte analoage cu cele rezultate din rudenie. Rudenia este legătura de sînge care unește mai multe persoane care coboară una din alta (tată și fiu, bunic și nepot) sau care coboară dintr-un autor comun (verii, frații). Rudenia se mai poate crea și prin căsătorie, prin recunoașterea unui copil din afara căsătoriei, prin acțiunea de stabilire a paternității sau prin înfiere.

Infiera este de două feluri: înfiere cu toate efectele unei filiații firești sau înfierea obișnuită.

Prin înfierea cu toate efectele unei filiații firești, înfiatul devine rudă cu toate rudele celui care înfiază rupînd toate legăturile cu părinții lui firești. Toate drepturile și obligațiunile părințești trec asupra înfiatorului.

Prin înfierea obișnuită înfiatul își păstrează toate drepturile și obligațiunile atît față de părinții săi firești cît și față de înfiator.

Cine poate înfia? — Orice persoană poate înfia indiferent de rasă, religie, naționalitate, sex, cetățenie, etc., dacă își manifestă voința de a înfia.

Care sînt condițiile cerute pentru înfiere? Infietorul trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) condiții privind dezvoltarea fizică: să fie major; să fie cu cel puțin 18 ani mai în vîrstă decît înfiatul (pentru motive temeinice se admit și excepții).

b) condiții referitoare la dezvoltarea morală și intelectuală a înfiatorului. Numai persoanele dezvoltate din punct de vedere moral și intelectual pot înfia. Nu pot înfia: cei puși sub interdicție, cel decăzut din drepturile părintești sau declarat incapabil de a fi tutor, cel căruia i s-a restrîns exercițiul unor drepturi politice sau civile, cel lipsit de dreptul de a alege și de a fi ales deputat, etc.

c) condiții de ordin material: înfiatorului să fie în măsură a asigura înfiatului condiții materiale pentru o normală dezvoltare fizică.

d) să aibă încuviințarea Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., în cazul în care este cetățean străin.

Cine poate fi înfiat? Infiat poate fi orice persoană care îndeplinește următoarele condiții:

a) să fie minor. Pot fi înfiați și persoanele majore dacă în timpul minorității au fost crescute de cel care voiește să înfieze.

b) să-și dea consimțămîntul la înfiere, în cazul în care a împlinit 10 ani.

c) să nu mai fie înfiat de o altă persoană.

d) să aibă încuviințarea Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., în cazul în care este cetățean străin.

Infiera între frați și surori este oprită (art. 67 alin. ultim c. f.).

Cine încuviințează infiera? — Infiera se încuviințează de autoritatea tutelară de pe lîngă Sfatul Popular al domiciliului înfiatorului. În cazul copiilor părăsiți sau ai căror părinți nu se cunosc este competentă a încuviința infiera autoritatea tutelară din localitatea instituției de ocrotire unde se află cel înfiat.

Condițiile de formă care se cer la înfiere? — Cel care voiește să înfieze va face o cerere de înfiere, la autoritatea tutelară competentă, la care va anexa următoarele acte: certificatul de naștere al înfiatului, certificatul de naștere al înfiatorului, certificatul de căsătorie (dacă înfiatorul

Tălmăcirea Sfintei Scripturi

Sînt unii creștini, care citesc Sf. Scriptură și socotesc că ei o pot tălmăci după priceperea lor. Ei uită cele spuse de sf. ap. Petru, că în Scriptură „sînt unele lucruri cu anevoie de înțeles pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, spre a lor pierzare” (II Petru 3, 16) și în altă parte că... „au fost și proroci mincinoși întru popor precum și între voi vor fi învățători mincinoși care vor strecura în oameni crezuri de pierzanie și lepădîndu-se de stăpînul care i-a răscumpărat își vor aduce lor și grabnică pieire... și mulți se vor lua după rătăcirea lor, prin care se va huli calea adevărului” (II Petru 2, 1—2). Tălmăcirea adevărată a Sf. Scripturi o dă numai Biserica (I Tim. 3, 15).

De aceea nici unul dintre cei ce vor să-și mîntuiască sufletul să nu se mute de la învățătura Evangheliei propovăduită de Biserică — și de la predaniile ei, căci nu este altă învățătură mîntuitoare. Și dacă chiar înger din cer ar veni la voi și v-ar învăța calea mîntuirii altfel de cum Biserica învață (Gal. 1, 8) să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți lui: Bucură-te (II Ioan v. 9) căci trebuie să știți, că nici un cuvînt al Sf. Scripturi nu se desleagă după bunul plac al fiecăruia (II Petru 1, 20-21).

Sf. Scriptură arată limpede că nu ori cine are dreptul și chemarea să explice și să arate calea mîntuirii, ci numai Biserica prin persoanele anume rînduite de Dumnezeu, pentru această chemare, căci „nimeni nu-și ia luiși cîntea aceasta fără numai cel chemat de Dumnezeu, ca și Aron” (Evrei 5, 4) „...Fiecare întru ce a fost chemat întru aceea să rămînă înaintea lui Dumnezeu”. Și să nu se facă dascăl, și învățător cel ce nu a fost chemat pentru așa ceva, căci Dumnezeu a rînduit ca în biserică unii să fie apostoli, alții proroci, alții evangheliști, alții păstori și dascăli (Ef. 4, 11)... au doară toți sînt apostoli?

este căsătorit), certificatul de deces (dacă unul din soți este decedat), declarațiile autentificate care cuprind consimțămîntul înfiatorului, părinților înfiatului și înfiatului, dacă acesta a împlinit 10 ani (în cazul în care nu se prezintă personal în fața aut. tutelare), buletinul de identitate al înfiatului dacă a împlinit 14 ani.

Decizia de încuviințare a înfierii? După ce autoritatea tutelară constată că sînt îndeplinite toate condițiunile de fond și formă cerute de codul familiei pentru înfiere, aceasta dă o decizie de încuviințare a înfierii.

Care sînt efectele înfierii? Efectele înfierii sînt deosebite în raport cu felul înfierii. Astfel, la înfierea cu toate efectele unei filiații firești, efectele înfierii sînt următoarele:

— Infiatul devine rudă cu înfiatorul și cu rudele acestuia.

— Drepturile și îndatoririle izvorîte din filiație dintre înfiat și părinții lui firești încetează, deci înfiatul rupe orice legături cu părinții lui.

— Infiatului i se va elibera un nou act de naștere în care înfiatorii vor fi trecuți ca părinții lui firești.

— Infiatul va purta numai numele înfiatorului.

— Infiatul moștenește numai pe înfiator și rudele acestuia, el pierde dreptul de moștenire față de părinții săi firești.

— Obligațiile de întreținere sînt între înfiat și descendenții săi pe de o parte și înfiator și rudele acestuia pe de altă parte.

La înfierea obișnuită efectele înfierii sînt mai

— toți sînt dascăli? (Cor. I. 12, 28—30).

Un credincios a notat versetele din Scriptură folosite de un tălmăcitor după capul lui al Sfintei Scripturi și a însemnat peste 60 versete luate răsleț de prin Biblie, fără nici o legătură între ele și nu le-a notat pe toate. L-am asemănat cu omul care vrea să cosească într-o zi un lan de 50—60 cosași și în acest scop trage cu coasa într-un loc de două ori și pleacă cu ea în spate vre-o 10—15 metri, unde mai trage odată de două ori și așa se plimbă prin lan, o zi întreagă, iar seara are pretenția să spună că a cosit lanul... și mai vrea și plată. El de fapt a batjocorit lanul, ciopîrînd și încurcînd iarba, ispravă pentru care va fi dat afară și tras la răspundere.

Tot aceeași plată vor lua și cei ce stîlesc Scripturile și înțelesurile lor, frunzărind și fugind dintr-un loc în altul. Cea dintîi condiție care se cere pentru explicarea Scripturilor este să fi chemat și rînduit de Dumnezeu pentru această slujbă, să ai pregătire temeinică pentru acest lucru.

Biblia nu se poate tălmăci frunzărind și cu orice-ți trece prin cap. Explicarea Sf. Scripturi e un lucru f. mare și cu f. multă răspundere și nu trebuie să fim de părere că pentru a o înțelege și explica nu se cere nimic decît să pui mîna pe Sf. Scriptură și să socoli că ai unger de la cel Sfînt și toate le ști (I Ioan 2, 20) și nu mai ai trebuință să te învețe cineva (I Ioan 2, 27). Nu te lăsa amăgit, creștine de versete pe care nu le înțelegi, ca să nu pătești ca Eva, care a mîncat din pom, ca să fie ca Dumnezeu, să le știe toate... și pe urmă a fost dată afară din rai.

Scriptura nu se explică cu păreri individuale, cu versete singurate și nici cu închipuirile minții tale... Ca să înțelegem ceea ce ne-a învățat și ne-a descoperit

(urmare în pag. 3)

restrînse decît la înfierea cu toate efectele unei filiații firești. Astfel, înfiatul continuă să-și mențină toate drepturile și obligațiile izvorîte din filiație față de părinții săi firești și rudele acestora.

— Infiatul poate să continue a purta vechiul său nume la care se adaugă numele luat după înfiere.

— Infiatul și descendenții săi moștenește pe înfiator, nu însă și pe rudele acestuia. El moștenește de asemenea pe părinții săi firești.

— Obligația de întreținere există numai între înfiator și înfiat precum și descendenții lui.

La ambele feluri de înfiere drepturile și îndatoririle părintești trec de la părinții firești ai înfiatului la înfiator.

Cine poate cere desfacerea înfierii și cine o încuviințează? — Pot cere desfacerea înfierii: înfiatul, părinții înfiatului, autoritatea tutelară, procurorul, organele administrației de stat. Nu poate cere desfacerea înfierii, înfiatorul. — Competente a desface înfierea, sînt numai instanțele judecătorești.

Principiul fundamental care stă la baza înfierii și care este expres prevăzut în art. 66 din codul familiei, este că înfierea se admite numai dacă e făcută în interesul celui înfiat. Nu este admisă înfierea dacă aceasta s-ar face în scopul de a exploata pe cel înfiat sau în alte scopuri potrivnice legii ori regulilor de conviețuire socialistă. Scopul înfierii, în dreptul socialist, este acela de a realiza relații de familie care să asigure înfiatului condiții sănătoase de creștere și educare.

I. Droc

Cina Domnului

Am auzit la Sf. Liturghie pilda din Evgelie despre un om care a făcut „cină mare și a chemat pe mulți” (Lc. 14, 16). Dar invitații au refuzat chemarea și s-au scuzat în diferite feluri. Supărat de purtarea aceasta, stăpînul casei a invitat pe alții la cină, iar cei chemați au rămas afară (Lc. 14, 24).

Pilda aceasta are un adînc înțeles moral. Omul, stăpîn al casei, care face cină mare este

Dumnezeu, învățătura noastră trebuie să fie în legătură cu întreaga Scriptură și nu-i iertat să lași afară anumite părți și să întorci foi ca și cum n-ar fi scrise și să le treci sub tăcere.

Explicarea Scripturilor și cunoașterea tainelor împărăției lui Dumnezeu este un dar special — dat de sus — numai apostolilor și prin ei conducătorilor Bisericii, adică chiriarhilor și preoților. Aceasta-i porunca și rînduiala pe care Mîntuitorul a lăsat-o în lume. Apostolii au organizat Biserica creștină, au așezat episcopi și preoți în cetăți. Fără ierarhie (episcopi și preoți) nu este Biserică, nu poate fi explicare de Scriptură și mîntuire. Acest adevăr trebuie să pătrundă în toate sufletele creștine, căci iată ce zice Mîntuitorul: „Cine vă ascultă pe voi mă ascultă pe mine, cine se lapadă de voi se lapadă de mine, iar cine se lapadă de mine se lapadă de cel ce m-a trimis pe mine” (Luca 10, 16; Mt. 10, 14—15).

Sf. Scriptură singură nu poate deschide calea mîntuirii pentru nimeni, pentru că ea n-a fost dată la începutul lumii. La început a fost Sf. Tradiție. Avram și toți patriarhii au încheiat legămîntul credinței cu Dumnezeu, cu sute de ani înainte de a scrie Moise primele cărți ale V. T. iar primele scrieri ale N. T. s-au scris după mai bine de zece ani de la Înălțarea Mîntuitorului și întemeierea Bisericii creștine. Credința a fost împrăștiată printre neamurile pămîntului prin Biserică, prin apostoli, Episcopi și preoți, și tot Biserica a stabilit care sînt cărțile canonice adevărate ale Sf. Scripturi și cum se pot țilcui.

Sf. Scriptură este cuvîntul lui Dumnezeu dat Bisericii, păstrat de Biserică și țilcuit de Biserică, întru care lucrează Duhul Adevărului. Ea nu se explică după puținătatea priceperii oricui, ci după cum o tîlmăcește Biserica creștină de la întemeierea ei de aproape 2000 ani. Duhul lui Dumnezeu umblă pe deasupra Scripturii numai atunci cînd se predă prin Biserică. Altfel facem din cuvîntul Sf. Scripturi izvor de ceartă și învrăjbire, întunecînd cu slaba noastră pricepere adevărul arătat lămurit de Biserică. Să ne amintim sfatul din cartea înțelepciunii lui Iisus Sirah, care spune: „ceea ce covîrșește mintea ta, nu căuta și ceea ce este mai presus de puterile tale nu iscodi... nu te apuca să iscodești cele ce trec dincolo de preocupările tale, căci ți s-au arăta mai multe decît poate să priceapă o minte omenească, după ce singura lor închipuire pe mulți i-a înșelat și socotințe rele au strîmbat cugetele lor” (I. Sirah 3, 20—23). Să ne ferim de închipuirea că fiecare poate țilcui Sf. Scriptură după priceperea sa și să alergăm la Sf. Biserică „stîlp și întărire a adevărului”, și să primim de la această mamă a noastră duhovnicească înțelesul cel sănătos al Sf. Scripturi, învățătura cea curată și mîntuitoare. Păr. T. Radu

Dumnezeu, iar invitații sînt creștinii de azi și de totdeauna. Cina la care ne invită Milostivul Dumnezeu este ospățul mîntuirii sufletelor, este Sfînta Cuminecătură, este Cina de Taină pe care a dat-o Domnul Hristos Apostolilor Săi, înainte de Sfintele Sale Patimi (Mt. 26, 28). În această Taină, Fiul lui Dumnezeu ne dă să mîncăm Trupul Său, care s-a jertit pentru noi pe Sfînta Cruce, și ne dă să bem Sîngele Său cel scump și nevinovat, care s-a vărsat pentru păcatele noastre. Toți cei ce iau parte la Cina Domnului se unesc cu El (In. 6, 56), se curăță de păcate, se sfințesc și devin fiii lui Dumnezeu prin Har.

Cina Domnului sfințește și îndumnezeiește pe toți cei ce gustă din ea cu vrednicie și cu credință, cu nădejde tare și cu dragoste fierbinte de Dumnezeu și de aproapele. Fără legătura de viață cu Sfînta Cuminecătură ne lipsim de belșugul de daruri și de bucurii duhovnicești aduse de Mîntuitorul Hristos prin Sfintele Sale Patimi. Ospățul ceresc dă garanția învierii și a vieții de veci, după cum spune însuși Domnul: „Aceasta este piinea care se coboară din cer... cel ce mîncă din piinea aceasta, nu va muri în veac” (In. 6, 49).

Să vedem, acum, cum răspund creștinii la chemarea pe care o fac slujitorii Domnului care ne chiamă la Cina Sa: „Venii că iată gata sînt toate” (Lc. 14, 17). Unii nu răspund la această chemare. Alții vin la Cina Domnului nepregătiți și fără hotărîrea de a se îndrepta, de a deveni mai buni.

Aceștia intră la ospățul Părintelui ceresc — pe care-l gătește pentru Fiul Său — cu nepăsare, fără să se gîndească dacă sînt vrednici să mînce ori nu. Ei vin dintr-un obicei și nu se schimbă întru nimic, rămîn robii aceluiași păcate, gata de răutate și sfadă, de ceartă și fărădelege.

Făță de o astfel de purtare necreștinească, Biserica noastră nu încetează să spună prin preoții săi: „Venii la Cina Domnului! Venii și gustați și vedeți că este bun Domnul-Dumnezeu! Inchinați-vă Lui și ascultați-L! Iubiți-vă unii pe alții, pentru că așa se topăște tot răul și păcatul din suflet, așa ajungeți mulțumiți și fericiți!”

Să lăsăm pe Mesia-Hristos să între în inima noastră. Să-L primim pe El, Domnul și Stăpînul vieții și să-L aducem Lui toate darurile vieții, toate faptele bune. Să ne grăbim la Sfînta Spovedanie și Sfînta Cuminecătură, ca să ne curățim casa sufletului nostru, să primim de la El Harul care ne mîntuiește și ne îndumnezeiește pe toți.

Cea mai mare bucurie pentru creștin este să între la Cina Domnului, să-L primească pe Fiul lui Dumnezeu în trupul și sufletul său; să rămînă cu El, să se unească și să trăiască cu El, să facă numai ceea ce El dorește, să-L urmeze Lui. Așa au făcut Sfînții Apostoli, Mucenicii și toți Părinții Bisericii. Așa să facem și noi. Să-L mărim pe El, să trăim o viață nouă, să fim făcători de pace și să slujim binele obștesc, căci aceasta este voia Domnului și Mîntuitorului nostru.

Pr. SIMION RADU

Candele și lumînări

De mult, creștinii au înfățișat în afară simțămintele pe care le inspiră credința în Domnul, care e numit „Soarele dreptății” sau „Lumină” Mergînd pe linia unei tradiții ce venea din timpuri străvechi, ei au aprins lumini în biserici și-n fața icoanelor, ce le aveau, candele și lumînări, untdelemn și ceară curată au adus ei prinos lui Dumnezeu, cu țilc adînc pentru conștiința lor. De atunci și pînă azi creștinul ortodox, cînd aprinde o candelă sau o lumînare, o face pentru că simte și crede că de față este însuși Iisus — adevărata lumină; lumina vieții cei veșnice. Incît candelele și lumînările noastre aprinse la icoane, la troițe și cimitire, sînt răspunsul ce-l dăm noi la strigarea Domnului: „Eu sînt lumină lumii!” E lumina care ne luminează sufletul ca să fim fiii luminii veșnice.

Este adevărat că prinosul nostru de lumină este un răspuns, după puterile noastre. Dar el este o dovadă a legăturii noastre sufletești cu Domnul, la care ne gîndim cu evlavie și recunoștință. O nevoie adîncă a ființei noastre cere ca să arătăm înafară, credința noastră lăuntrică. Fapta de evlavie, manifestată văzută, este un rod al credinței noastre, dar și un ajutor al ei.

Să aprindem toți, cu bucurie, luminile noastre la icoană, pentru că este lucru plăcut lui Dumnezeu dacă noi, aici, aprindem cu bucurie în Numele Lui, candele și lumînări ca semn al luminii veșnice, care ne luminează sufletul și cărările vieții.

Luminile acestea sînt și semn al luptei împotriva păcatului, care e întunec, și al creșterii în virtute care e lumină. Vom fi astfel pe calea luminii, după cuvîntul Domnului: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vă vadă ei faptele voastre cele bune...” (Matei 5, 16).

Noi credincioșii ortodocși, aprindem în fața icoanelor candele și lumînări. Știm că Mîntuitorul, se va bucura de darul nostru, al ucenicilor Săi. Să rugăm dumnezeiasca lumină, apărută

„Sabia-n plug să o prefacem”

(Isaia 2, 4)

Din nou natura reinvie
Porumbelii veseli zboară,
Căci vestesc o bucurie:
Pace e între popoară.

Ne bucurăm că prorocia,
Se împlinește azi, prin noi;
E vremea-n care Isaia
A spus — că nu va fi război.

Sabia-n plug o vom prefacem
Și lăncile le vom schimba,
Din tancuri noi tractoare-om face,
In cosmos ne vom avînta.

Cu toții-n luptă să pornim
Popoare ale lumii noi;
Ca pacea să o cucerim,
Să nu dăm înapoi!

El, Domnul păcii și-al Măririi,
La lupta păcii ne-a chemat;
Părtași-ai vieții-ai fericirii,
Sînt toți ceice L-au ascultat.

Deci iată cu natura toată
Și noi, să ne înnoim, voioși,
Să fim senini; cu-a păcii-armată
Să-naintăm victorioși.

Enghis Nicolae

pe cîmpia Betleemului și pe muntele Taborului să lumineze sufletele noastre cu lumina dreptei credințe și viața noastră cu lumina faptelor celor bune.

...Cînd aprindem, de sărbători, luminile noastre, candele și lumînări — nu vom uita să punem pe primul plan al atenției noastre Lumina cea adevărată care a venit în lume și ne chiamă la mîntuire — Iisus Hristos cu adevărul și dragostea Lui.

Să rugăm pe acest Soare cald să încălzească inimile și dragostea noastră a unora către ceilalți. Și toți, cu evlavie, oferindu-i jertfa plăcută a faptelor bune, să-i aprindem ades candele și lumînări.

A. ZAREA